

0 e Kamer

491/04
AN HET PARKET

98123
AN HET ARREST

februari 2007

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

dd. h.

dd. - 5 MAART 2007

verworpen dd. 09.02.

not. 66.24.150309/02 van het Openbaar Ministerie tegen:

Dagvaarding I:.....(thans niet ter beoordeling van het Hof ingevolge beperkt beroep)

Dagvaarding II:

Nr. , (voorheen
, met maatschappelijke zetel te
ingeschreven in de Kruispuntbank der Ondernemingen nr.

Verdacht van:

A. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

Bij inbreuk op de art. 1, 2, 99 § 1-5 c (en § 3), 146-1°, 146-9°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18.05.1999 (BS 08.06.1999) en gewijzigd bij decreet van 26.04.2000 (BS 29.04.2000) de bij artikel 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

1. door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te , ten kadaster gekend onder eigendom toebehorende aan met maatschappelijke zetel te

één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten, te hebben geplaatst, in casu een stacaravan

te op een niet nader te bepalen datum in de periode van 01.01.2002 tot 16.07.2002

2. en de hierboven sub A1 omschreven toestand te hebben in stand gehouden

te vanaf 17.07.2002 tot de uitvaardiging van het bevel tot
dagvaarding, zijnde 06.02.2004

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep.

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

B. Bij inbreuk op de art. 1,2,99§ 1-1° (en §3), 146-1°, 146-9°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18.05.1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, *die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu*

door op het terrein gelegen te

ten kadaster gekend onder in
eigendom toebehorende aan met maat-
schappelijke zetel te

1. a

- een terras te hebben aangelegd (28m²)
- een bijgebouw (12m) te hebben geplaatst

te _____ op een niet nader te bepalen datum in de periode van
01.01.2002 tot 16.07.2002

1. b

- een chalet (63 m²) te hebben geplaatst

te _____ op een niet nader te bepalen datum in de periode van
01.01.2002 tot 16.07.2002

2. a

- de sub B. 1 a omschreven toestand te hebben in stand gehouden

te n de periode vanaf 17.07.2002 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 06.02.2004

2. b

- de sub B. 1.b omschreven toestand te hebben in stand gehouden

te in de periode vanaf 17.07.2002 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 06.02.2004

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 2 maart 2004, 21ste kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Zegt dat de betichtingen A1, A2, B1a, B1b, B2a en B2b in de tweede dagvaarding aan ten laste gelegd, zoals hierboven omschreven, naar eis van recht bewezen zijn.

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling ten aanzien van gedurende een termijn van 3 jaar vanaf heden.

Veroordeelt solidair met 5 medebeklaagden, thans niet in zake voor het Hof, tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 112,58.

Veroordeelt tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 16 maart 2004 door en gevolgd door het Openbaar Ministerie tegen

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester , advocaat aan de balie te , in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van , advocaat-generaal.

* * *

1.1. Het hoger beroep van de beklaagde alsook het enkel deze beklaagde betreffend hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 2 maart 2004 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

1.2. Inmiddels werd de naam van deze beklaagde gewijzigd in

1.3. In het bestreden vonnis werden de telastleggingen in dagvaarding II bij materiële misslag verkeerdelijk genummerd. Voor de correcte nummering wordt alhier verwezen naar de oorspronkelijke dagvaarding II.

2.1. Het artikel 146, 3° lid van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, hierna genoemd DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

2.2. Terecht wordt niet betwist dat de handelingen of werken waarop de telastleggingen A.1, B.1.a en B.1.b in dagvaarding II betrekking hebben, volgens het gewestplan (koninklijk besluit van 14 september 1977) gelegen zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde, nu wegens het landschappelijk waardevol karakter bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. Het gaat derhalve om ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO. De onder de telastleggingen A.2, B.2.a en B.2.b in dagvaarding II te last gelegde misdrijven van in stand houden zijn derhalve *in casu* nog langer strafbaar.

3. De feiten ten grondslag liggend aan de zoals in de oorspronkelijke dagvaarding II omschreven en genummerde telastleggingen A.1, A.2, B.1.a, B.1.b, B.2.a en B.2.b, zijn – in zoverre bewezen – in hoofde van deze beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, met name 6 februari 2004. De strafvordering is niet verjaard.

4.1. Nopens de feiten kan kortheidshalve worden verwezen naar de randnummers 1 en 2 van het bestreden vonnis, die het Hof overneemt en tot de zijne maakt.

4.2. Betreffende de feiten kan nog het volgende worden aangevuld. De bij het bestreden vonnis inmiddels definitief schuldig bevonden

verklaarde omtrent het door hem mede

georganiseerde stedenbouwmisdrijf: "Voor mij is het handig¹ omdat nu de terreinen achteraan gratis bewaakt worden" (strafdossier, kaft 1, stuk 8). Het aangetekend schrijven van 12 augustus 2003 aan de in dagvaarding I oorspronkelijk eerste en vijfde beklaagden (stuk neergelegd voor het Hof) en de aangetekende herinneringsbrief van 10 december 2003 (stuk 10 neergelegd voor de eerste rechter) zijn eigenlijk niets meer dan het afwegen van de strafrechtelijke risico's bij verder in stand houden en houden niet eens een duidelijke aanmaning in tot beëindiging van het stedenbouwmisdrijf, zodat deze geenszins van aard zijn de schuld van deze beklaagde weg te nemen.

5. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1, A.2, B.1.a, B.1.b, B.2.a en B.2.b, alle zoals omschreven en genummerd in de oorspronkelijke dagvaarding II, in hoofde van de beklaagde
thans naar eis van recht bewezen, evenals de verzwarende omstandigheid in haren hoofde.

6.1. De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999. Vanaf deze datum is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

6.2. De in dagvaarding I oorspronkelijk tweede beklaagde is de gedelegeerd bestuurder van de voor het Hof terechtstaande beklaagde. Uit de concrete omstandigheden blijkt dat de in dagvaarding I oorspronkelijk tweede beklaagde door wiens toedoen de voor het Hof terechtstaande beklaagde handelde bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van het DORO; deze misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van deze rechtspersoon en zijn, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor diens rekening gepleegd. De voor het Hof terechtstaande beklaagde is dan ook samen met de in dagvaarding I oorspronkelijk tweede beklaagde strafrechtelijk verantwoordelijk voor de hun te last gelegde misdrijven.

7. De feiten ten grondslag liggend aan de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, B.1.a, B.1.b, B.2.a en B.2.b, alle zoals omschreven en genummerd in de oorspronkelijke dagvaarding II, zijn in hoofde van de beklaagde

de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

8.1. Bij de straftoemeting houdt het Hof rekening met de aard en de ernst van de bewezen misdrijven waarbij geen respect werd opgebracht voor de desbetreffende decretale bepalingen. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen had zij ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang. In het voordeel van deze beklaagde houdt het Hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen. Gelet op de verzwarende omstandigheid is een geldboete, zoals hierna bepaald, een passende en aangewezen bestraffing, van aard deze beklaagde te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

8.2. Aan deze beklaagde kan evenwel, nu zij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de haar opgelegde geldboete worden verleend in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan deze beklaagde, gaat € 120 000 niet te boven en zij heeft nog geen veroordeling tot een criminele straf of een geldboete van meer dan € 24 000 opgelopen. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling deze beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

9. De bewezen misdrijven werden gepleegd na 1 januari 2002 doch vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 40 opdecimen moet worden verhoogd.

10. Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf dient deze beklaagde te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en met 45 opdecimen dient te worden vermeerderd tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

11. Zij dient tevens tot de vaste vergoeding van € 25 te worden veroordeeld.

12.1. Bij brief met bijlagen van 25 juli 2002 vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat op straffe van een dwangsom van € 125 per dag (strafdossier, kaft 2).

12.2. Blijkens proces-verbaal van vaststelling vanwege gerechtsdeurwaarder | ter standplaats van 1 maart 2004 (stuk 11 neergelegd voor de eerste rechter) werd het betrokken terrein volledig ontruimd en in de oorspronkelijke staat hersteld. De herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, met inbegrip van de vordering tot verbeurte van een dwangsom, is derhalve zonder voorwerp.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen: 2, 5, 7bis, 38, 41bis, 65 al.1, 66 en 100 van het Strafwetboek,

162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
1, 8 en 14 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,
2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,
28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
36 van de Wet van 7 februari 2003,
23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,
24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende **met eenparige stemmen**:

Wijzig het vonnis in zoverre bestreden als volgt:

Veroordeelt de beklaagde

voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B.1.a, B.1.b, B.2.a en B.2.b, alle zoals omschreven en genummerd in de oorspronkelijke dagvaarding II, samen tot een geldboete van € 2 000, verhoogd met 40 opdecimen, aldus gebracht op € 10 000.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel slechts voor de helft van de aan deze beklaagde opgelegde geldboete.

Legt deze beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Stelt vast dat de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met inbegrip van de vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp is.

Veroordeelt deze beklaagde tot de kosten van dagvaarding II in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 10,43, en tot alle kosten in hoger beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 87,60.

Veroordeelt deze beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:

Afschriften:	39,90
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	9,74

	79,64
+ 10 % :	7,96

Totaal :€		87,60
-----------	-------	-------

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **16 februari 2007**.

Aanwezig :

l, kamervoorzitter,
i, raadsheer,
i, raadsheer,

; advocaat-generaal,

i, griffier;